

הקדמה

יום שני, 14 באוגוסט 1995.

לפני שבועיים אושפז ב"סורוקה" תינוק בן ארבעים יום עם רגליים שבורות וסימני נשיכות על גופו. אבא שלו עשה לו את זה. אני מכירה אבא כזה.

ואמא שלו ידעה ושתקה. אני מכירה אמא כזאת.

באותו בוקר עצמו גזר בית-המשפט העליון עשרים שנות מאסר על אב שהתעלל מינית בבתו מיום שהיתה בת שש ובמשך שנים. אני מכירה אבא כזה.

לפני שישה ימים רצח אבא אחר את שני ילדיו הקטנים והתאבד. קודם הוא איים שיעשה זאת, אבל אף אחד לא התיחס אליו ברצינות. אולי רק הילד בן החמש פחד והתחבא מתחת לשמיכה. אני מכירה אבא כזה. שאיים, והפחיד, אבל בסוף לא רצח, ופעמים רבות הצטערתי שלא.

נון ידע הכל על ההיכרויות האלה שלי, אבל למרות שהוא מטפל במקצועו וצריך לדעת ולהבין יותר מכל אחד אחר בכל הנוגע לנשמות פגועות, זה לא עצר בעדו. הוא עשה לי בדיוק מה שאבא שלי עשה לי, ובדיוק בעוד חודש אני אמורה להופיע בפני ועדת האתיקה ולגולל בפניהם את מסכת קשרי עמו.

נון היה המטפל שלי, ו"נון" היא האות הראשונה של שמו. זה לא מכוון, אבל נראה לי ממש מתאים, כי "נון" זה "נכשל". פעם, כשעוד היה טוב אלי, הוא סיפר לי ששמו המקורי מנחם, וגם אז חשבתי לעצמי: 'כמה שזה סימלי', כי ככה אני - תמיד מחפשת סמלים וסימנים. עכשיו אני מבחינה מדוע החליט להחליף את שמו: בן-אדם שעושה כל-כך הרבה רע לבן-אדם אחר, אינו יכול להסתובב בעולם הזה עם השם 'מנחם'.

פניתי לוועדת-האתיקה כי אני זקוקה לגוף חזק, סמכותי ומקצועי שיגיד לנון בפניו: 'אתה פושע'. הוא ישמע את המילים הקשות ולא יוכל עוד לבטלן בתנועת יד מזלזלת כפי שעשה לי פעם, כשהתפכחתי ואמרתי לו מה אני חושבת עליו ועל התנהגותו. הוא ישמע אותן מפני חברי הוועדה, לא יוכל לברוח עוד מהאמת, ויצטרך לחיות עימה עד סוף ימיו. אני גם חייבת לשמוע מהם את המילים המטהרות 'את בסדר'. רק אז אוכל להתחיל לחיות בשלום עם עצמי.

לכן אני פוחדת כל-כך.

אני לוקחת בחשבון אפשרות שנון, בכישרונו המניפולטיבי הבלתי רגיל, יצליח לעבוד גם על חברי הועדה, ויביאם למסקנה שמדובר בסך הכל ב'רומן בין שני אנשים בוגרים ומה אני מקשקשת בכלל'. שהרי זה כמו בית-משפט, וגם שם לא תמיד האמת מנצחת אלא עורך-הדין הממולח והערמומי יותר, וללא ספק - נון עולה עלי לאין שיעור בתכונותיו אלה.

אמרתי לשרי, שהיא המטפלת הנוכחית שלי ומנסה מזה שנה וחצי לעזור לי לשקם את עצמי מתוך הריסות הקשר עם נון - לעת עתה ללא הצלחה יתירה - שאם זה מה שיקרה בסופו של דבר, אני אמות. אני פשוט אמות, אמרתי לה, ושרי כמובן השיבה שזו רק ועדה, והעיקר שאני יודעת את האמת. אבל אני מכירה את עצמי: אם הועדה תשתכנע שנון לא עשה לי כל רע, לא אהיה בטוחה עוד מה נכון ומה לא, מה האמת ומה 'פרי הראש הדפוק שלי', בלשונו של נון. כזאת אני, וזה - בחלקו לפחות - גם מה שהפיל אותי עם נון.

אני יודעת שסיוט הבלהות הזה עלול להתממש, אבל לא אתן לפחד לרפות את ידי. לא עוד. אני חייבת להחזיר לעצמי את השליטה בחיי, ולכן, בדיוק בעוד חודש אשב מול עשרה או שנים-עשר אנשים, ואפרוש בפניהם את סיפור חמש שנות חיי האחרונות. אבל איך אסביר להם שאישה בוגרת, נשואה, ואם, הופכת להיות ילדה קטנה ומאויימת? איך אפשר להסביר את זה למי שלא היה שם?

פשוט אספר להם הכל.